γίδα του καί μέ τή σφραγίδα τῶν μεγιστάνων του, γιά νά μήν μπορεῖ κανείς νά ἀπελευθερώσει τό Δανιήλ.

Μετά ὁ βασιλιάς πῆγε στό παλάτι του καί πέρασε τή νύχτα του ἄυπνος, νηστικός καί χωρίς διασκέδαση. Τό πρωί σηκώθηκε πολύ νωρίς καί πῆγε τρέχοντας στό λάκκο μέ τά λιοντάρια.

Ὅταν πλησίασε στό λάκκο, φώναξε μέ φωνή θλιμμένη στό Δανιήλ: *«Δανιήλ, δοῦλε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού τόν λατρεύεις συνεχῶς, μπόρεσε αὐτός νά σέ σώσει ἀπ' τά λιοντάρια;»* Τότε ὁ Δανιήλ τοῦ ἀπάντησε: *«Μακάρι νά ζεῖς αἰώνια, βασιλιά! Πράγματι, ὁ Θεός μου ἔστειλε τόν ἄγγελό του καί ἔφραξε τό στόμα τῶν λιονταριῶν καί δέν μέ ἔβλαψαν, γιατί εἶμαι ἀθῶος ἀπέναντί σου, βασιλιά, τίποτε κακό δέν ἔχω κάνει».*

Ὁ βασιλιάς χάρηκε πάρα πολύ καί διέταξε νά βγάλουν τό Δανιήλ ἀπό τό λάκκο. Κι ὁ Δανιήλ βγῆκε ἔξω χωρίς νά ἔχει πάθει τό παραμικρό, γιατί ἔμεινε πιστός στό Θεό του.

Μετά ὁ βασιλιάς διέταξε κι ἔφεραν τούς ἀνθρώπους ἐκείνους, πού εἶχαν συκοφαντήσει τό Δανιήλ, καί τούς ἔρριξαν στό λάκκο τῶν λεόντων μαζί μέ τά παιδιά τους καί τίς γυναῖκες τους. Καί πρίν φτάσουν στό κάτω μέρος τοῦ λάκκου, τά λιοντάρια τούς ἅρπαζαν καί τούς ἔσπαζαν τά κόκκαλα.

Μετά ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ἔστειλε γραπτό μήνυμα στούς λαούς ὅλων τῶν ἐθνοτήτων καί τῶν γλωσσῶν, πού κατοικοῦσαν στήν ἐπικράτεια: *«Μακάρι ὅλοι σας νά εὐτυχεῖτε! Ἐκδίδεται ἀπό μένα διαταγή σ' ὅλη τήν ἐπικράτεια τοῦ βασιλείου μου, οἱ ἄνθρωποι νά φοβοῦνται καί νά σέβονται τό Θεό τοῦ Δανιήλ, γιατί εἶναι Θεός πού ζεῖ καί θά ὑπάρχει αἰώνια. Ἡ βασιλεία του δέν θά καταστραφεῖ ποτέ καί ἡ κυριαρχία του θά εἶναι παντοτινή. Αὐτός σώζει κι ἐλευθερώνει καί κάνει σημεῖα καί θαύματα στόν οὐρανό καί στή γῆ. Αὐτός ἔσωσε καί τό Δανιήλ ἀπό τή δύναμη τῶν λιονταριῶν».*

Ἔτσι ὁ Δανιήλ ζοῦσε εὐτυχισμένος ὅσον καιρό βασίλευαν ὁ Δαρεῖος καί ὁ Κύρος στούς Πέρσες».

Προσφέρεται ὡς εὐλογία
ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ
ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Προφήτου, 17 Δεκεμβρίου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ἡ πίστι στό Θεό δέν εἶναι κάτι
γιά νά ντρέπεσαι
ἀλλά γιά νά «καυχᾶσαι ἐν Κυρίῳ»
(Α΄ Κορινθ. α΄ 31).

Ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐγεννήθη στὴν Ἱερουσαλὴμ. Κατά τό ἔτος 605/4 π.Χ. νεανίσκος ἀπήχθη αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλῶνα, ὅταν ὁ βασιλεύς τῶν Ἀσσυρίων Ναβουχοδονόσορ κατέλαβε τὴν Ἰουδαία, ἐπολιόρκησε τὴν Ἱερουσαλὴμ, κατέστρεψε τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος, ἐπῆρε λάφυρα τά σκεύη τοῦ Ναοῦ καί ὠδήγησε ὅλον τόν Ἰουδαϊκό λαό αἰχμάλωτο στὴν πρωτεύουσά του, τὴν Βαβυλῶνα.

Στὴ Βαβυλῶνα ζῶν μέ τούς τρεῖς ὁμοεθνεῖς του παῖδες τόν Ἀνακία, τόν Ἀζαρία καί τόν Μισαὴλ, οἱ ὁποῖοι ἐρρίφθησαν στὴν κάμινο γιά νά καοῦν, ἐπειδή δέν ἐπροσκύνησαν τό ἄγαλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορος, μορφώθηκε καί γρήγορα ἐπειδή ἦταν ἐνάρετος, ἀκέραιος στό χαρακτῆρα καί εἶχε σπάνια χαρίσματα εὐφυΐας ἔγινε ἀξιωματοῦχος καί ἀσκοῦσε, Ἰουδαῖος ὤν, ἀπό ἀνώτατη θέσι διοικητική ἐξουσία στό βαβυλωνιακό κράτος.

Κατά τούς χρόνους πού ἐβασίλευε ὁ Δαρεῖος ὁ Α′ ὁ Ὑστάσπους (521-486 π.Χ.) ἦτο ἕνας ἐκ τῶν τριῶν ἀνωτάτων διοικητῶν τοῦ ἀχανοῦς κράτους καί γιά τίς ἱκανότητές του ὁ Δαρεῖος τοῦ ἔδωσε καί τό ὕπατο ἀξίωμα, τρόπον τινά τόν διώρισε πρωθυπουργό τοῦ κράτους.

Οἱ λοιποί ἄρχοντες, τό περιβάλλον τοῦ βασιλέως Δαρείου, ἐζηλοτύπησαν καί τόν ἐφθόνησαν καί ἐπεδίωξαν νά τόν ἐξαφανίσουν μέ δόλο, ὅπως περιγράφεται στό ἕκτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ Προφήτου τῆς Π.Δ. Ἀνάγκασαν τόν Δαρεῖο, παρόλο πού ἀγαποῦσε τόν Προφήτη Δανιὴλ, νά τόν ρίψει στό λάκκο τῶν λεόντων· ἦταν στὴν ἐποχή του τρόπος τιμωρίας καί θανατικῆς ποινῆς. Ὁ Θεός ὅμως ἐπειδή ἦτο εὐσεβής, ἀκέραιος καί εἶχε παρρησία τόν διεφύλαξε.

Ὁ Προφήτης ἀπέθανε στά Σοῦσα, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Περσικοῦ κράτους τό 536 ἢ 535 σέ βαθύ γήρας, ἀφοῦ ὁραματίσθηκε τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀπό τὴν αἰχμαλωσία καί τὴν ἔλευσι τοῦ Μεσσία καί τὴν Μεσσιανική ἐποχή. Γι' αὐτό καί ἑορτάζεται καί τιμᾶται αὐτή τὴν περίοδο πρό τῶν Χριστουγέννων.

α) Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Δανιὴλ τοῦ στήνουν παγίδα

«Ὁ Δαρεῖος ὁ Μῆδιος ἔγινε βασιλιάς στή θέση τοῦ Βαλτάσαρ, σέ ἡλικία ἑξήντα δύο ἐτῶν. Αὐτός ἀποφάσισε νά διορίσει στό βασίλειό του ἑκατόν εἴκοσι διοικητές πού νά τό διοικοῦν ἐκ μέρους του. Σ' αὐτούς διόρισε ἐπόπτες τό Δανιὴλ καί δύο ἄλλους ἄρχοντες· οἱ διοικητές θά ἔδιναν ἀναφορά σ' αὐτούς κι ἔτσι θά διασφαλίζονταν τά συμφέροντα τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Δανιὴλ ὑπερεῖχε ἀπό τούς δύο ἄλλους ἄρχοντες καί ἀπ' ὅλους τούς διοικητές, γιατί εἶχε ἰδιαίτερες ἱκανότητες κι ἔτσι ὁ βασιλιάς σκέφτηκε νά τόν τοποθετήσει ὑπεύθυνο σ' ὅλο τό βασίλειο. Τότε οἱ ἄρχοντες καί οἱ διοικητές προσπάθησαν νά βροῦν κάποιο παράπτωμα στό Δανιὴλ σχετικά μέ τίς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου ἀλλά δέν μπόρεσαν νά τοῦ βροῦν κανένα σφάλμα ἢ παράλειψη, γιατί ἦταν ἀπόλυτα τίμιος. Ἔτσι δέν εἶχαν τίποτε νά τόν κατηγορήσουν.

Τότε εἶπαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί: *«Δέ θά βροῦμε καμιά ἀφορμή ἐναντίον τοῦ Δανιὴλ, ἐκτός ἄν τοῦ βροῦμε κάτι σχετικά μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ του»*. Ἦρθαν, λοιπόν, οἱ ἄρχοντες καί οἱ διοικητές ἐκεῖνοι στό βασιλιά καί τοῦ εἶπαν: *«Νά ζεῖς αἰώνια, βασιλιά Δαρεῖε! Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τοῦ βασιλείου, οἱ κυβερνήτες, οἱ διοικητές καί οἱ σατράπες, οἱ σύμβουλοι καί οἱ τοπάρχες συσκεφθήκαμε κι ἀποφασίσαμε νά ἐκδοθεῖ βασιλικό διάταγμα, πού νά ὁρίζει ὅτι γιά τριάντα μέρες, ὅποιος ἀπευθύνει παράκλησι σέ ὁποιονδήποτε θεό ἢ ἄνθρωπο ἐκτός ἀπό σένα, βασιλιά, νά ριχτεῖ στό λάκκο μέ τά λιοντάρια. Τώρα, λοιπόν, βασιλιά, ἐπικύρωσε τὴν ἀπαγόρευση καί ὑπόγραψε τό ἔγγραφο, γιά νά μήν μπορεῖ ν' ἀλλάξει, σύμφωνα μέ τό νόμο τῶν Μήδων καί τῶν Περσῶν, ὁ ὁποῖος δέν μεταβάλλεται»*. Ἔτσι, ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ὑπέγραψε τό ἔγγραφο μέ τὴν ἀπαγόρευση.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Δανιὴλ ὅτι ὑπογράφτηκε ἕνα τέτοιο ἔγγραφο, πῆγε στό σπίτι του καί προσευχήθηκε ὅπως πάντα. Εἶχε στό ἄνω μέρος τοῦ σπιτιοῦ του ἀνοιχτά παράθυρα πρός τὴν Ἱερουσαλὴμ, καί τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα γονάτιζε ἐκεῖ καί προσευχόταν καί δοξολογοῦσε τό Θεό. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦρθαν καί βρῆκαν τό Δανιὴλ νά προσεύχεται καί ν' ἀπευθύνει ἱκεσίες στό Θεό του.

Κατόπιν ἦρθαν καί μίλησαν στό βασιλιά γιά τὴν ἀπαγόρευσή του: *«Βασιλιά, ἐσύ δέν ὑπέγραψες ἀπαγόρευση, ὅτι γιά τριάντα μέρες ὅποιος ἀπευθύνει παράκλησι σέ ὁποιονδήποτε θεό ἢ ἄνθρωπο, ἐκτός ἀπό σένα, θά ριχτεῖ στό λάκκο μέ τά λιοντάρια;»* Ὁ βασιλιάς ἀπάντησε: *«Πράγματι, ἔτσι εἶναι, σύμφωνα μέ τό νόμο τῶν Μήδων καί τῶν Περσῶν, ὁ ὁποῖος δέ μεταβάλλεται»*. *«Ἔ, λοιπόν, βασιλιά»*, εἶπαν αὐτοί, *«ὁ Δανιὴλ, πού προέρχεται ἀπό τούς αἰχμαλώτους τοῦ Ἰούδα, δέ σέβεται οὔτε ἐσένα οὔτε τὴν ἀπαγόρευση πού ὑπέγραψες, ἀλλά προσεύχεται στό Θεό του τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα»*.

β) Ὁ Θεός προστατεύει τό Δανιὴλ στό λάκκο τῶν λεόντων

Μόλις ὁ βασιλιάς ἄκουσε αὐτά τά λόγια, στενοχωρήθηκε πολύ καί σκεφτόταν πῶς νά καλύψει τό Δανιὴλ. Μέχρι τή δύση τοῦ ἡλίου προσπαθοῦσε νά βρεῖ ἕναν τρόπο νά τόν γλιτώσει. Ἀλλά οἱ κατήγοροι τοῦ Δανιὴλ ἔτρεξαν πάλι στό βασιλιά καί τοῦ ὑπενθύμισαν: *«Ξέρεις, βασιλιά, ὅτι σύμφωνα μέ τό νόμο τῶν Μήδων καί τῶν Περσῶν καμιά ἀπαγόρευση ἢ διάταγμα, πού ἐκδίδεται ἀπό τό βασιλιά, δέν μεταβάλλεται»*. Τότε ὁ βασιλιάς διέταξε νά φέρουν τό Δανιὴλ καί νά τόν ρίξουν στό λάκκο τῶν λεόντων. Καί εἶπε στό Δανιὴλ: *«Ὁ Θεός σου, πού τόν λατρεύεις συνεχῶς, ἄς σέ σώσει»*. Αὐτοί ἔφεραν ἕνα λιθάρι καί τό ἔβαλαν στό στόμιο τοῦ λάκκου καί ὁ βασιλιάς τό σφράγισε μέ τή σφρα-